Christus Rex

Br. 23 | God. VII/1 | AD 2020.

REPRESIJA KoronaGripa

Zdravizam ▪ Interdikt ▪ Kuga ▪ Glad ▪ Represija

FRATERNITAS SACERDOTALIS SANCTI PII X ▪ AUSTRIJSKI DISTRIKT ▪ AD MMXX

KRALJICA SVIBNJA

Raspored daljnjih sv. Misa:

christusrexhrvatska.blogspot.hr

Predgovor: Pandemija korona virusa – bič Božji?

Oko pitanja korona virusa razilaze se mišljenja. U kojoj je mjeri trenutna strašna epidemija povezana s Božjim upravljanjem svijetom?

Je li to kazna za grijehe ljudi ili je to samo posljedica slijepoga djelovanja prirodnih sila i ljudskih neuspjeha? Odgovori nisu mogli ispasti oprečniji čak ni među biskupima. Jedan talijanski biskup nedavno je rekao: „Jedno je sigurno: Bog nije poslao ovaj virus da kazni grješno čovječanstvo. To je učinak prirode u njezinim maćehinskim crtama“. S druge strane, jednoga švicarskoga biskupa jedan crkveni zaposlenik javno je vrijeđao kao „klauna užasa“, jer se usudio podsjetiti na to da Bog doduše kažnjava čovječanstvo, ali da prema njemu ima i samilosti, tako da mu daje nadnaravne iscjeliteljske snage, kao što se događa u Lourdesu. Zbog toga nije razumljivo zašto su ondje kupališta zatvorena jer voda iz Lourdesa nikada nije uzrokovala nikakve zaraze.

Koliko je važno osvijetliti sadašnju nevolju u svjetlu od Boga objavljene vjere, da bismo ostali mirni i razboriti, ali i donijeli ispravne odluke!

Bog je gospodar povijesti

Bog ne samo da postoji, već i brine o svojim stvorenjima, koja je On stvorio iz ničega. Sve što se ikada u povijesti događa, On je predvidio, uredio i vodio. Njegovoj providnosti nije ništa izuzeto. Na zemlji ne postoji nijedna osoba o kojoj Bog ne bi brinuo. Zato nas Isus opominje

da se ne brinemo za svoje živote. Ako se Bog brine čak za „ptice nebeske“ i „travu poljsku“, koliko će se više za nas „malovjerne“ (Mt 6,25).

Ali ako se Bog kao ljubezni Otac najbolje brine za sva svoja stvorenja, zašto dopušta prirodne katastrofe i nesreće? – U svemu što Bog čini, ima svoje razloge i namjere u svojoj beskonačnoj mudrosti i dobroti. Istraživanje ovih namjera je zadaća razumskoga bića: „Onaj tko u djelima Božjim ne otkrije razlog zašto ih Bog čini, pronaći će u svojoj zlobi i bezvrijednosti dovoljan razlog da objasne zašto su njegova istraživanja uzaludna“ (sv. Grgur Veliki).

1) „Bog nagrađuje dobro i kažnjava loše jer je on beskonačna pravednost“

Tako naučava Katekizam sv. Pija X. Jedan pogled u Sveto pismo dovoljan je da bismo se uvjerili da se ta vjerska istina odnosi ne samo na svakoga pojedinca, već i na zajednice. Koliko često Bog prijeti izraelskom narodu kaznama ako se ne odreknu svojih grijeha te mu se vrate? No On isto tako često povlači svoju ruku koja kažnjava i smiluje se svome narodu čim raskajane duše zazove Njegovo smilovanje. Kad je kralj David iz oholosti održao popis stanovništva protiv Božje volje, „Tako pusti Gospodin kugu na Izraela... Pomrije naroda sedamdeset tisuća ljudi“ (2 Sam 24,15). Čim je David molio za oproštenje i na nagovor proroka Gada prikazao žrtvu, „Tada se Gospodin smilova zemlji i prestade kuga u Izraelu.“ „Tada se sažali Gospodu sa zla i zapovjedi anđelu, koji je ubijao narod: 'Dosta! Povuci natrag ruku svoju!'“ Božji su sudovi duboki ponor, kaže psalmist. Stoga ćemo Božje odluke u potpunosti razumjeti tek u vječnosti.

2) Nesreće koje Bog šalje su pozivi na obraćenje

„Tako bio ja živ, govori svemogući Gospod, nije mi milo da umre bezbožnik, nego da se vrati bez-

božnik sa svoga puta i da živi“, kaže prorok Ezekiel (33,11). Kad Bog kažnjava ljude na zemlji, uvijek ima na umu njihovo spasenje. Sve dok smo mi ljudi površno navezani za zemaljske stvari, često nam ne pada na pamet da izađemo iz svoga „krtičnjaka“, da podignemo pogled prema Bogu, da ga tražimo i težimo životu koji je Njemu po volji. Zbog toga nas Bog mora potresti spasonosnim nevoljama. „Nevolja uči moliti“, kaže izreka.

3) Bog je „svemilosrdan“

Bog ne bi bio osobna ljubav i vječna dobrota da nije uvijek milostiv, pogotovo kad ga ljudi iskreno zazivaju u pomoć. Ne može nikada biti razloga da se ikada sumnja u Boga ili čak očajava. Bog nas nikada ne napušta ako ga sami ne napustimo. A kada bismo imali nesreću napustiti ga, nikad ne bi bilo kasno da mu se vratimo. Počivamo sigurno u njegovoj ruci i bez Njega nam nijedna vlas ne može propasti (Lk 21,18).

Pravi kršćanin ne gubi pouzdanje u Boga čak ni u vrijeme najveće nevolje jer je siguran u Boga, jer „onima, koji ljube Boga, sve okreće Bog na dobro“ (Rim 8,28).

Nasljedujmo molitvu i pokoru prethodnih naraštaja! I sve dok nam nije dopušteno moliti Gospodina i Spasitelja za milosrđe u javnim procesijama i bogoslužjima, nitko nas ne sprečava da se Bogu predamo u vjeri, nadi i ljubavi u obiteljskoj molitvi ili sami u crkvi. I nemojmo zaboraviti moliti za sve one koji su posebno pogođeni epidemijom korone: bolesne i umiruće, liječnike i medicinsko osoblje. Tamo gdje je potreba najveća, Bog je najbliži! Kyrie eleison!

Iskreno vam želim blagoslovljeno uskrsno vrijeme, vrijeme istinske duhovne obnove koja će vaše duše učiniti raspoloživima za milost i slavu uskrsloga Spasitelja Isusa Krista!

U dubokoj molitvenoj povezanosti sa svima vama,

P. Stefan Frey

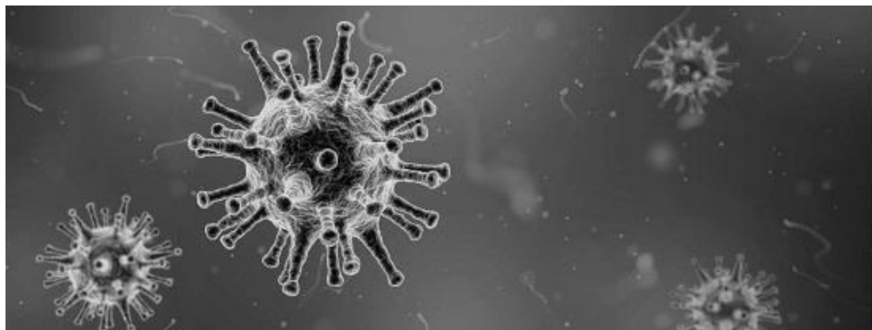
Vaš p. Stefan Frey, poglavar Distrikta

Slika:

Anđeoska tvrđava (Castel Sant´Angelo) duguje svoje ime čudesnoj Božjoj intervenciji u vrijeme epidemije kuge u Rimu. Upravo sv. papa Grgur molio je Boga s rimskim stanovništvom tijekom pokorničke procesije da oslobodi grad od kuge. Na mjestu današnjega dvorca objavio se Papi sv. arkanđeo Mihael i najavio kraj kuge, što se doista dogodilo. Na dvorcu i danas stoji brončani kip arkanđela Mihaela iz 1753. godine.

Apostolat FSSPX-a u Hrvatskoj za vrijeme epidemije korona virusa

p. Marko Tilošanec

Zbog opasnosti zaraze korona virusa hrvatske su državne vlasti 19. ožujka ove godine donijele odredbe kojima su se strogo ograničila javna okupljanja, a kasnije i kretanje stanovništva. Među ostalim vrstama djelatnosti, zabrana je uključivala i vjerska okupljanja. U istom se smislu izjasnila i Hrvatska biskupska konferencija koja je ukinula javna bogoslužja i podjeljivanje sakramenata.

Kao što je objašnjeno u tekstu p. Gleizea koji donosimo u ovom broju časopisa, država nema prava zadirati u unutarcrkveno područje te ograničavati ili zabranjivati bogoslužje, nego su mjerodavni crkveni pastiri odgovorni da sami donesu potrebne mjere da bi se moglo održavati bogoslužje uz obazrivost na javno zdravlje. Stoga ove odredbe državnih vlasti moramo prosuditi kao nepravedne i nezakonite, a žalosno je da se pritom biskupi nisu založili za obranu prava Crkve nasuprot ovoj uzurpaciji vlasti, nego su je naprotiv bespogovorno prihvatili.

Tako se naše Svećeničko bratstvo diljem svijeta našlo u dosad nezabilježenoj situaciji. Pored drugih načelnih mogućnosti, u vidu konkretnih uvjeta i

okolnosti, praktična razboritost nalagala je ipak da se ove odluke toleriraju uz primjenu posebnih pastoralnih oblika djelovanja. Tako su svećenici postali primorani služiti sv. Mise privatno uz prisustvo ograničenoga broja vjernika, a za širi krug zainteresiranih vjernika u nedjelju su organizirani posebni termini kada su u kapelama svećenici bili dostupni za sakrament ispovijedi i primanje sv. Pričesti izvan Mise. Pritom su se poštivale odredbe državnih vlasti o mjerama higijenske zaštite, kojih ćemo se svakako i dalje pridržavati.

Vjerujem da iz ovoga vremena kušnje svatko od nas može izvući važnu pouku o nestalnosti zemaljskih vrijednosti te odatle lakše usmjeriti svoj pogled prema nebeskome. Upravo su ove teške prilike u kojima su vjernicima postali uskraćeni sveti sakramenti, pokazale koliko je duboka čovjekova čežnja za Bogom te smo mogli susreti puno novih vjernika koji su jedino u našim kapelama mogli pronaći izvor milosti i utjehe.

Prema novim mjerama o popuštanju ograničenja, od 2. svibnja dopustila bi se javna vjerska okupljanja, uz preporuke obdržavanja određenih zaštitnih mjera. Nadamo se da će time naš apostolat za obnovu katoličke vjere i spasenje duša postati još djelotvornijim. Molimo Gospodina za snagu u ovim turbulentnim vremenima da bismo mogli ustrajati do kraja i spremno se suočiti sa svakim izazovom za našu vjeru!

Pismo Generalnoga poglavara vjernicima za vrijeme epidemije

Pismo p. Davidea Pagliaranija, generalnoga poglavara Svećeničkoga bratstva sv. Pija X., upućeno svim vjernicima koji su bili zatvoreni u svoje domove i više nisu imali pristup svetoj Euharistiji zbog epidemije korona virusa.

Dragi vjernici, u ovom trenutku kušnje koji je za sve vas zasigurno težak, želio bih iskoristiti ovu priliku i poslati vam nekoliko promišljanja.

Ne znamo koliko će trajati trenutna situacija ni, što je najvažnije, kako će se stvari razvijati tijekom sljedećih tjedana. Suočeni s ovom neizvjesnošću, najprirodnija je kušnja očajnički tražiti jamstva i objašnjenja u govoru i hipotezama najučenijih „stručnjaka“. No, često se te hipoteze – kojih ima na svim stranama – suprotstavljaju jedna drugoj i povećavaju zbunjenost umjesto da ljudima donesu olakšanje. Bez sumnje, neizvjesnost je sastavni dio ove borbe. Na nama je kako to iskoristiti.

Ako Providnost dopušta da se dogodi nesreća ili zlo, ona uvijek

postiže svoj cilj da donese veće dobro koje se, izravno ili neizravno, uvijek tiče naših duša. Bez ove suštinske pretpostavke izlažemo se opasnosti očaja jer će nas epidemija, neka druga katastrofa ili bilo koja druga borba uvijek zateći nedovoljno spremnima.

Što u ovoj fazi Bog želi da shvatimo? Što On očekuje od nas tijekom ove vrlo jedinstvene Korizme, gdje se čini kao da je već odlučio koje žrtve moramo učiniti?

Jednostavan mikrob sposoban je čovječanstvo staviti na koljena. U doba velikoga tehnološkoga i znanstvenoga napretka, bačena je prije svega čovjekova oholost na koljena. Moderni čovjek, toliko ponosan na svoja dostignuća, koji ugrađuje optičke kablove na dno oceana, gradi nosače zrakoplova, nuklearne elektrane, nebodere i računala i koji, nakon što je kročio na Mjesec, nastavlja svoj pohod na Mars, taj je čovjek nemoćan pred nevidljivim mikrobom. Uznemirenost medija ovih dana i naš vlastiti strah ne bi smjeli izazvati da propustimo ovu duboku i lako razumljivu lekciju. To je lekcija za čista i jednostavna srca koja su sposobna suočiti sadašnja vremena s vjerom. Providnost nas još uvijek poučava kroz događaje, čak i u našim danima. Čovječanstvo – i svatko od nas – ima ovu povijesnu priliku da se vrati u stvarnost, onome što je stvarno, a ne u virtualnu stvarnost sastavljenu od snova, mitova i iluzija.

Prevedeno u biblijske pojmove, ova poruka odgovara Isusovim riječima koji od nas traži da ostanemo što je moguće tješnje s Njime sjedinjeni, jer bez Njega ne možemo ništa učiniti niti riješiti bilo koji problem (usp. Iv 15, 5). U ovim nesigurnim vremenima iščekivanja rješenja moraju nas osjećaji naše bespomoćnosti i krhkosti potaknuti da tražimo našega Gospodina, da mu zavapimo, da molimo za Njegov oprost, da mu se s većim žarom molimo te iznad svega da napustimo sami sebe i prepustimo se Njegovoj Providnosti.

Tome treba pridodati i poteškoću ili čak nemogućnost da slobodno sudjelujemo na svetoj Misi, što povećava oštrinu ovoga iskušenja. Ali u našim je rukama ostalo povlašteno sredstvo i oružje snažnije od tjeskobe, neizvjesnosti ili panike koju kriza s korona virusom može izazvati: govorimo o svetoj Krunici, koja nas povezuje s Presvetom Djevicom i s Nebom.

Došao je trenutak da se Krunica u našim domovima moli sustavno i s više žara nego inače. Ne gubimo svoje vrijeme pred ekranima i ne dopustimo da nas osvoji medijska propaganda. Ako moramo biti u karanteni, iskoristimo to kako bismo pretvorili naš „kućni pritvor“ u neku vrstu radosne obiteljske duhovne obnove tijekom koje molitva ponovno dobiva mjesto, vrijeme i važnost koju zaslužuje. Čitajmo cijelo Evanđelje, promišljajmo ga mirno, slušajmo ga u miru: riječi Učitelja su najučinkovitije jer lako dosežu um i srce.

Sada nije vrijeme da dopustimo svijetu da uđe u naš dom, sada kad nas okolnosti i mjere vlasti razdvajaju od svijeta! Iskoristimo ovu situaciju. Dajmo prednost duhovnim dobrima koje nijedan mikrob ne može napasti: skupljajmo nebeska blaga koja ni crv ni hrđa ne uništavaju. Jer tamo gdje je naše

blago, ondje će biti i naše srce (usp. Mt 6, 20-21).

Izvucimo korist od ove prigode da promijenimo svoj život, znajući da moramo napustiti sebe i prepustiti se božanskoj Providnosti. I ne zaboravimo moliti za one koji u ovom trenutku pate. Moramo uključiti u svoje nakane Gospodinu sve one za koje se približava dan Suda i zamoliti ga da se smiluje tolikim našim suvremenicima koji ostaju nesposobni izvući korisne pouke za svoje duše iz trenutnih događaja. Molimo da, nakon što kušnje prođu, ne nastave svoj život kao prije, a da ništa ne promijene. Epidemije su uvijek služile tome da dovedu mlake k vjerskoj praksi, na misao o Bogu, na mržnju prema grijehu. Dužni smo tražiti milost za sve naše sugrađane, bez iznimke, uključujući – više od svega – za pastire kojima nedostaje duh vjere i koji ne mogu više raspoznati Božju volju.

Nemojmo se obeshrabriti: Bog nas nikada neće napustiti. Razmatrajmo puni povjerenja o riječima koje naša sveta Majka Crkva stavlja na usne svećenika u vrijeme epidemije: „O Bože, koji ne želiš smrti nego obraćenje grešnika, okreni se s blagonaklonošću prema svome narodu koji ti se obraća i zbog njegove odanosti izbavi ih milosrdno od biča Tvojega gnjeva”.

Molim za sve vas kod oltara i stavljam vas pod očinsku zaštitu svetoga Josipa. Bog vas blagoslovio!

Predodžba kulminacije posljednjih vremena?

p. Marko Tilošanec

Upravo za blagdan sv. Josipa, zaštitnika naše domovine, izdane su zakonske odredbe kakve hrvatska prošlost ne pamti: da će u cijeloj zemlji biti zabranjeno služenje sv. Misa i podjeljivanje sakramenata. Odluka je to oko koje su se usuglasile državne vlasti i biskupska konferencija i koju svakako valja prosuditi iz gledišta vjekovnih katoličkih načela.

Je li vremenito podređeno vječnome ili obrnuto?

Nekoliko posljednjih tjedana svijet sve više potresa pogibelj zaraze tzv. korona virusa. I dok se sve donedavno nije činilo da se radi o opasnosti koja bi mogla dovesti do svjetske kataklizme, u posljednje vrijeme većina europskih država donijela je mjere kojima se strogo ograničava kretanje ljudi i javni život. Razvoj je to koji se nije činio nimalo vjerojatnim, no još je više nezamisliva bila predodžba da će se posve ukinuti javno bogoslužje. Povijest pamti razdoblja velikih epidemija koje su odnijele

nebrojene tisuće, pa čak i milijune života – kao npr. pošast kuge iz 14. st. ili španjolske gripe stoljeće unazad. No nije nam poznat slučaj da bi se u takvim vremenima ikada zatvarale crkve te svećenicima zabranjivalo podjeljivati, a vjernicima primati svete sakramente. Naprotiv, baš u vremenima najvećih pogibli vjernici su pozivani da se Gospodinu utječu u molitvi, a svećenici bi se često sami izlagali opasnosti da bolesnima pruže spasonosna sredstva svetih sakramenata i blagoslovina. Crkve se ne bi zatvarale za puk, nego bi se održavale pokorničke procesije da bi se Bogu iskazala zadovoljština za ljudske grijehe i isprosilo Njegovo smilovanje. Trebamo se zato upitati koji je to razlog da se u ovom vremenu radi suprotno i događa ono što povijest nikada nije zabilježila – da sami pastiri, nasljednici apostola, posvuda zatvaraju crkve i vjernicima uskraćuju sredstva milosti.

Do odgovora ćemo vrlo lako doći ako promotrimo opće stanje prilika u kojima se Crkva danas nalazi. To stanje ponajbolje je opisao papa Pavao VI. koji je bio najzaslužniji za ostvarenje i primjenu najsudbonosnijega događaja prošloga stoljeća – Drugoga vatikanskoga sabora. U svojoj izjavi iz audijencije od 7. prosinca 1965., ovaj papa sumira glavno obilježje i misao vodilju ovoga Koncila:

„Religija Boga koji je postao čovjekom susrela je religiju (jer ona to jest) čovjeka koji sebe čini Bogom. I što se dogodilo? Je li bilo sukoba, borbe, osude? Moglo je biti, ali nije bilo... Pozivamo one koji sebe nazivaju modernim humanistima, a koji su se odrekli transcendentne vrijednosti najviših stvarnosti, da priznaju Saboru barem jednu kvalitetu i prepoznaju našu novu vrstu humanizma: i mi, zapravo, više od bilo koga drugoga, častimo čovječanstvo [doslovno: imamo kult ili obožavanje čovjeka].“

Ovaj papa time priznaje objektivnu stvarnost koja se dogodila na ovom skupu, a koja će najdublje obilježiti cjelokupni razvoj Crkve u pos-

ljednjih pola stoljeća – da je u dokumentima i duhu ovoga sabora nadvladalo teološko strujanje koje predstavlja jedno sasvim novo, zdravom katoličkom nauku nepoznato i protivno shvaćanje odnosa između čovjekove naravi i nadnaravne Božje milosti.

Tu se naime više ne priznaje apsolutna uzvišenost i nezasluženost Božje milosti, nego se ona na neprirodan i krivi način miješa i sravnjuje sa stanjem čovjekove pale naravi. Briše se jasna i izričita razlika između naravnoga i nadnaravnoga, ljudskoga i božanskoga, te se ovo prvo predstavlja kao da već po sebi na određeni način sadrži i nužno vodi prema drugome. To susljedno vodi prema gubitku osjećaja za ozbiljnost grijeha – kao uvrede božanskome veličanstvu koje je neizmjerno te stoga traži naplatu svoje božanske pravednosti. Gubi se osjećaj za apsolutnu uzvišenost i prioritet božanske zbiljnosti nad zemaljskom stvarnošću, a time i za nadređenost Crkve kao Kristove Zaručnice ljudskome društvu, milosnih sredstava koje je sam Krist ustanovio nad čisto ljudskim nastojanjima. Sve se to stavlja u istu ravan, što vodi do logične posljedice da su ona nadnaravna sredstva samo neka vrsta suvišne dopune ljudskim nastojanjima, te time nisu nužna.

Odatle možemo savršeno razumjeti kapitulaciju crkvenih pastira pred naturalističkim predodžbama ovoga svijeta, prema kojima nadnaravna, milosna sredstva ne bi bila neophodna, nego bismo ih se čak u ime čisto naravnih (higijenskih i zdravstvenih) razloga, mogli ili trebali odreći. Kako da svaki istinoljubiv i svjestan katolik u tome ne prepozna naturalistički duh koji na prvo mjesto stavlja čovjekovo vremenito dobro umjesto vječnoga? A ako stvarnost doista promotrimo iz nadnaravne perspektive, postat će nam sasvim jasno da teške ugroze koje pritišću čovječanstvo i za koje nemamo konačna zemaljska rješenja, ne možemo drukčije riješiti nego potpunim predanjem i pouzdanjem

u Boga – molitvom te djelima pokore i zadovoljštine. Zato naša nastojanja danas više nego ikada moraju biti nadnaravna, čak i ako su u prividnoj suprotnosti s pojedinim zemaljskim predodžbama. Pastiri bi zato trebali danas više nego ikada skrbiti oko podjeljivanja sredstava milosti – svetih sakramenata i blagoslovina, te vapiti za Božje milosrđe da bi ono usteglo ruku svoje pravednosti koju se u današnjemu vremenu općega otpadništva i nemorala povrjeđuje više nego ikada. Današnji nasljednici apostola trebali bi nasljedovati slavne primjere sv. Grgura Velikog i sv. Karla Boromejskog koji u svoje vrijeme kada je harala kuga nisu zatvarali crkve i uskraćivali sakramente, nego naprotiv pokrenuli procesije zadovoljštine da bi se isprosilo Božje smilovanje.

Jer što nam je u protivnomu očekivati ako budemo uzmicali pred Gospodinovim pozivom da posebno žarko molimo u vremenima nevolje? Možemo li očekivati stvarni blagoslov ako se predamo pred zemaljskim predodžbama i ne molimo ga javno za Njegovo milosrđe? Ili će nam naprotiv Gospodin slati daljnje opomene da to shvatimo? U tom smislu možemo se upitati nije li upravo snažan potres koji je pogodio naš glavni grad – pritom i nekoliko važnijih crkva – baš na nedjelju kada je prestalo javno bogoslužje u cijeloj zemlji, možda jedan od takvih znakova?

Zato je iz svega rečenoga jasno da

svećenici kao pastiri puka Božjega nisu obvezni sudjelovati u toj kapitulaciji pred duhom današnjega vremena, nego su naprotiv slobodni i obvezni djelovati za spasenje duša, koje je najviši zakon Crkve (kan. 1752). Sam crkveni Zakonik priznaje da svaki svećenik može podjeljivati sredstva milosti ako vjernici to opravdano traže, pa i unatoč eventualnoj zabrani (kan. 1335). A u današnjemu vremenu su ta božanska sredstva potrebnija nego ikada te se ne smiju nikome uskratiti. Naše Svećeničko bratstvo zasigurno će ostati vjerno tomu božanskomu pozivu kao što je bilo sve dosad, usred besprimjerne crkvene krize koja proizlazi iz teške zloporabe autoriteta.

Neizbježna očitost apokaliptičkih elemenata

Trenutne prilike nukaju nas također da ih promotrimo iz apokaliptičke perspektive koja svakomu svjesnomu katoliku odmah postaje razvidna. Prema tradicionalnome nauku crkvenih otaca i velikih teologa, utemeljenomu na nauku sv. Pisma, poznata su nam bitna obilježja posljednjih vremena koja će prethoditi dolasku Antikrista. Neka od njih su usred trenutne crkvene krize nastale nakon Drugoga vatikanskoga sabora već neko vrijeme ostvarena.

Sv. Pavao govori nam o zapreci koja sve do konačnoga trenutka sprečava dolazak Antikrista (2 Sol 2, 6-7) i koja će se tada ukloniti. U Tradiciji se ovdje uzima da je riječ o moćnome zemaljskome vladaru ili državi koja će braniti prava Kristove Zaručnice, Katoličke Crkve. U tom vidu moramo si posvijestiti tragediju koja je nastupila nakon Koncila kada je u ime zablude o vjerskoj slobodi sama Sveta Stolica inzistirala od još preostalih katoličkih država da se odreknu svoga katoličkoga imena – da usvoje načelo društvenoga indiferentizma te tako lažnim religijama daju jednaka prava. Kao posljedica toga nastupila je daljnja sekularizacija tih nekad katoličkih država koje su s vremenom sve više usvajale ne-

moralna i bezbožna načela. Tako je cjelokupno europsko društvo okrenulo leđa Božjim pravima i proglasilo se autonomnim i odvojenim od Boga. Koje li zato tragedije da današnji pastiri podilaze tim stremljenjima, umjesto da brane Božja prava u državi koja ih se odriče, poput našega bl. Alojzija Stepinca koji je radi njihove obrane podnio mučeništvo!

Postoji i drugo shvaćanje u kome se ovaj simbol može odnositi na papinstvo kao posljednjega branitelja božanske istine. Nažalost i u ovom smislu dogodila se bolna dekadencija kada su postkoncilski pape postali promicatelji modernističkih zabluda koje je Crkva svih vjekova neprestano osuđivala. Svojevrsni vrhunac doživjeli smo nedavno, kada su u samom srcu Crkve upriličeni poganski obredi čašćenja božice Pachamame. Poznat nam je nauk crkvenih otaca da Božja pravednost traži naplatu nakon posebno teških skandaloznih čina koje poduzimaju javne vlasti. Ne bismo li zato u ovoj prirodnoj turbulenciji mogli prepoznati Božji odgovor na idolatrijsko štovanje sila ovoga svijeta, da bi nam pokazao da On sam stoji iza svih prirodnih tokova?

Sljedeći apokaliptički element koji valja promotriti je ukidanje svete Misne Žrtve, koje je naviješteno kao jedno od glavnih bezakonja Božjega Protivnika (Dn 9, 27). Moramo nažalost konstatirati da je predznak toga djela već ostvaren u tragičnomu nametanju novoga obreda Mise i sakramenata reformiranih prema modernističkim načelima koji predstavljaju „zapanjujuće udaljavanje od katoličke teologije o svetoj Misi“. Tim defektnim obredom koji iskrivljuje pravu narav katoličkoga bogoštovlja, svećenicima i vjernicima uskraćuju se brojne milosti te ih se tako čini podložnijima Sotoninim napastima, koje se posebno pojačavaju u posljednjim vremenima. No svakoga svjesnoga katolika još više mora zapanjiti aktualni razvoj događaja, kada i državne i crkvene vlasti potpuno zabranjuju javno služenje

sv. Misa, kada se dušama djece uskraćuje krsna milost, a pokornicima milost oproštenja grijeha. Time se možemo posve uživjeti u situaciju koja će nastupiti kada dođe do stvarne kulminacije posljednjih vremena, kada se pojavi Antikrist koji će nametnuti naturalističku religiju (kult Sotone) te pokrenuti nezapamćene progone vjernih.

Sasvim iznenadni nastup izvanrednoga stanja, kada se stanovništvu ograničava sloboda kretanja, kada se unatoč stvarnosti problema nameću iracionalne mjere praćene totalitarističkim sustavom nadzora, predočava nam lakoću kojom je moguća trenutna pojava svjetski dominantne ličnosti kojoj će sva državna poglavarstva u ime višega dobra biti spremna predati sveopću vlast. Kao da se možemo uživjeti u tok zbivanja koji je tako sjajno opisao R. H. Benson u svom kultnom romanu „Gospodar svijeta“.

Ušli smo u stvarno stanje progona kada se svećenicima i vjernicima koji bi htjeli sudjelovati na sv. Misi i primati sakramente to zabranjuje pod prijetnjom kaznene odgovornosti. Odvija se pred nama stvarnost koja uz određene razlike sliči progonima iz vremena protestantske pobune u Engleskoj ili pak francuske revolucije, kada je služenje sv. Mise bilo kažnjivo djelo. Iako su motivi i kaznene mjere značajno različiti, zajedničke su ipak one bitne oznake – udar na nepovredivost sv. Mise i sakramenata koji proizlaze iz prava Crkve, koja su po svojoj naravi iznad svake društvene vlasti.

Molimo Gospodina da okonča ovo vrijeme duhovne pustoši i žalosti kakvo naša domovina (uza sve povijesne nedaće) dosada nije doživjela i da zaustavi pošast bolesti! Prikazujmo mu svoje molitve i djela pokore kao zadovoljštinu za grijehe, da bi odvratio od nas svoju tešku ruku te da bismo što prije doživjeli pravu obnovu katoličke vjere u našemu narodu!

Primjeri odvažnih pastira u vremenima epidemije

Netko bi mogao reći: „Ali ovaj virus je smrtonosan! Bilo bi od bilo kojega biskupa nerazborito izlagati se opasnosti širenja zaraze!“. Takvi redovito zaboravljaju da Crkva u svojoj skoro dvijetisućljetnoj povijesti ima mnoštvo iskustva u suočavanju s raširenim (i često puno gorim!) zarazama – te stavlja pred nas kao uzor brojni kler koji je kroz stoljeća tim situacijama pristupao malo drukčije.

Sv. Karlo Boromejski (1538.-1584.) bio je nadbiskup Milana tijekom kuge koja je harala 1575.-1576. Danas se to razdoblje kuge naziva kao „kuga sv. Karla“ jer Nadbiskup nije htio pobjeći iz grada, nego je umjesto toga pohađao tisuće bolesnih te uložio svoj novac da im pomogne. Organizirao je da se Mise služe vani (gdje su bili podignuti šatori da bi se zbrinulo tisuće bolesnih), pokrenuo euharistijsko

klanjanje po cijeloj nadbiskupiji i vodio procesije po ulicama. Treba pritom napomenuti da je sam sv. Karlo preživio, unatoč čestim kontaktima sa zaraženima. On danas ne samo da je svetac, nego ga je Crkva proglasila i svecem zaštitnikom biskupa i kardinala.

Bolna je ironija da je nasljednik sv. Karla, trenutni milanski nadbiskup, bio prvi talijanski biskup koji je odredio da se ukinu sve javne Mise – iako tada još nije bilo takvoga zahtjeva sa strane vlade, u vrlo ranom razdoblju krize, kada su svi barovi, restorani, muzeji i prodavaonice u Milanu još bile otvorene. Talijanska pokrajina Lombardija u kojoj se nalaze Milan i njegova Nadbiskupija su područje koje je najviše pogođeno virusom. Mogli bismo se pitati je li to baš slučajno? (...)

Pogledajmo zatim ovu srceparajuću priču koja se dogodila u Kanadi:
„Moja 84-godišnja majka imala je ovoga jutra operaciju. Kada smo je jučer prijavili u bolnici za predoperacijska ispitivanja, tražili smo da se kontaktira svećenika da bi mogla primiti sakrament bolesničkoga pomazanja. Rečeno nam je da je svim svećenicima u biskupiji biskup odredio da budu u samoizolaciji“.

Samo malo! „Svim svećenicima u biskupiji“ koji nemaju virus, „biskup je odredio da budu u samoizolaciji“, umjesto da služe vjernicima koji su povjereni njihovoj brizi – i oni su se pokorili?! Uzmimo da su to trebali učiniti da spase svoje živote. Ali katolici im mogu sasvim opravdano postaviti pitanje: „Spasiti živote za što? Ne trebaju li raditi nešto više i bolje?“.

Usporedimo ovaj sablažnjivo sebični, kukavički mentalitet s junaštvom zabilježenim kod katoličkih svetaca i blaženika kroz stoljeća, koji su umrli od bolesti koje su dobili služeći i brinući se za bližnje. Bl. Antonio Olmedo bio je svećenik i redovnik mercedarijanac koji je umro od kuge u Čileu, koju je dobio od bolesnih katolika za koje se

brinuo. Puno poznatiji je isusovački svetac Alojzije Gonzaga koji je umro kao bogoslov, sa samo 23 godine. Tijekom kuge koja je pogodila Rim 1591. isusovci su otvorili bolnicu da bi se brinuli za žrtve, kako tjelesno, tako i duhovno. I dok im Alojzije nije mogao podjeljivati sakramente (budući da još nije bio svećenik), ovaj mladić iz bogate plemićke obitelji dragovoljno im je služio kao medicinski brat te je za svoju velikodušnost platio svojim životom.

Te je ljude za njihovo junaštvo Katolička Crkva proglasila blaženima i svetima da bi na taj način ohrabrila vjernike da nasljeduju njihove živote. No radi usporedbe, stavimo se u kožu svećenika kojemu je danas „biskup odredio da bude u samoizolaciji“, uskraćujući pritom vjernicima sakramente na koje imaju pravo (usp. kan. 843.1). Kako bi netko u dobroj savjesti mogao slijediti takvu neetičku odredbu... i misliti da bi se kasnije mogao ispričavati da je učinio pravu stvar unatoč duhovnoj šteti koja je učinjena nebrojenim katolicima koji su uzalud molili da prime sakramente koji bi im se namjerno uskratili – jer je trebalo „slušati biskupa“?

Možda bi se netko javio s primjedbom da su „ti sveci bili drukčiji jer su služili žrtvama kuge bez da su bili neposlušni svojim poglavarima! Da su bili neposlušni, ne bi postali sveci!“. Na to će biti dosta samo jedan odgovor: sv. Damien de Veuster.

Kada se 1873. belgijski svećenik Damien (1840.-1889.) dobrovoljno javio da služi u koloniji gubavaca na

havajskom otoku Moloka'i, nije bilo poznatoga lijeka za visoko zaraznu bolest (zvuči poznato?) i bio je potpuno svjestan da bi produženi kontakt s gubavcima praktički značio smrtnu osudu. Prije njegova dolaska oni kojima je bila dijagnosticirana guba na drugim otocima tadašnjega Havajskoga Kraljevstva – koje je danas sastavni dio SAD-a – bili su poslani u izolaciju (opet, zvuči poznato?) na Moloka'i, što je praktički značili da ih se po kratkom postupku tamo odbacilo i ostavilo da umru, bez mogućnosti da ikada prime posjete ili se vrate kući.

Otac Damien se potpuno sam odlučio uspostaviti katoličku misiju među gubavcima. Svojim rukama izgradio je crkvu, uspostavio bolnicu i školu, trudeći se uspostaviti redovni moralni dnevni život za jadne patnike koji su boravili na otoku. Mislite li možda da je katolički svećenik koji je voljno dao svoj život da bi služio ljudima koji su bili i duhovno zapostavljeni, imao punu podršku mjesnoga biskupa kao i svoga redovničkoga poglavara (o. Damien bio je klerički član misijske redovničke ustanove, Družbe Presvetih Srdaca Isusa i Marije)? Onda ste u krivu.

Otac Damien borio se rukama i nogama s biskupom koji je u to vrijeme imao vlast nad havajskim otocima – o toj činjenici svjedoče mnoga njihova pisma koju su do danas sačuvana. Svećenik je neprestano tražio da mu se provide građevinski materijali i lijekovi, kao i dolazak drugoga svećenika koji će mu pomoći (također iz razloga da bi mogao ispovijedati samoga o. Damiena, jer ga je nemogućnost da pristupi tom sakramentu veoma rastresala), a koji nikada nije došao. Kao odgovor biskup se – udobno osiguran i udaljen od svakoga gubavca – neprestano žalio da je rad o. Damiena na otoku iritirao civilne birokrate koji su upravljali otokom jer je njegov uspjeh neizbježno osvjetljavao njihove vlastite pogreške. A kada su američki katolici čuli za toga hrabroga svećenika i njegovo misionarsko djelovanje na

Moloka'iju te mu počeli slati financijsku pomoć... biskup ga je kritizirao jer je prihvaćao tu pomoć, budući da je to stavljalo njega samoga, biskupa, u loše svjetlo.

Redovnički poglavari p. Damiena nisu bili ništa manje suzdržani. Njegov viceprovincijal otvoreno je opisao o. Damiena na sljedeći način: „Dobar svećenik, pretjerano privržen gubavcima. Kažem pretjerano jer ne zna za trijeznu mudrost, a ponekad ga indiskretna revnost vodi tome da govori, piše, pa čak i radi stvari koje crkvene vlasti mogu samo kritizirati... njegova slijepa revnost ne dopušta mu da se ispravi“.

A to je njegov poglavar rekao kada je imao dobar dan, kada je pokušavao biti darežljivim! Zadivljujuća činjenica je da poglavari o. Damiena nisu htjeli da se on tako potpuno posveti jadnim gubavcima koji su o njemu ovisili, ponajviše zato što je njegovo postupanje bilo tako dramatično u kontrastu s njihovim, puno manje darežljivim poslanjem. Često su ga pokušavali spriječiti; a kao odgovor on bi ih često ignorirao, čineći sve štogod bi trebalo da se providi za tjelesne i duhovne potrebe njegova naroda. Mogli bismo reći da poslušnost nije bila baš glavno obilježje poslanja o. Damiena.

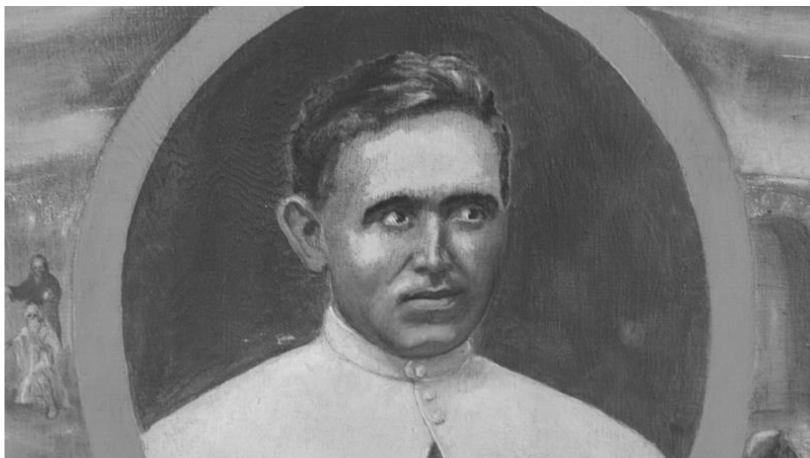
No što se kasnije dogodilo? Damiena de Veustera proglasio je papa Benedikt 2009. svetim. Evo što je Papa u svojoj propovijedi rekao o ovom „neposlušnom“ svećeniku:

„Njegova misionarska djelatnost koja mu je donosila takvu radost, dobila je svoj vrhunac u ljubavi. Ne bez straha i odbojnosti, odlučio je otići na otok Moloka'i da bi spasio gubavce koji su ondje živjeli i koje su svi napustili. On je tako bio izložen bolesti od koje su svi oni patili. Osjećao se s njima kao doma. Službenik Riječi postao je tako posljednje četiri godine svoga života trpeći sluga, gubavac s gubavcima. Da bi nasljedovao Krista, o. Damien nije samo napustio svoju domovinu, nego i izložio opasnosti svoje

zdravlje. Stoga je, kao što nam to govori Isusova riječ iz današnjega evanđelja, primio vječni život (Mk 10,30)... Sjetimo se pred tim plemenitim likom da upravo ljubav čini jedinstvo, proizvodi ga i čini poželjnim. Slijedeći stope sv. Pavla, sv. Damien potiče nas da izaberemo voditi dobar boj (usp. 1 Tim 1,18) – ne onaj koji stvara podjele, nego koji ljude okuplja. Poziva nas da otvorimo naše oči na oblike gube koja izobličuje čovještvo naše braće te nas i danas poziva na naše prisustvo kao slugu, koje nadilazi našu velikodušnost".

Danas je sv. Damien zaštitnik Havaja a njegov kip stoji na brdu Capitol u Washingtonu. Nasuprot tom uzoru kleričkoga samopredanja i žrtve, njegovi protivnici poglavari i njihove nerazumne odredbe su davno zaboravljene, te oni sigurno nikada neće nositi naslov svetaca.

Nemojmo se varati: pokoravati se nepravednoj i nezakonitoj odredbi nije kreposno! Ako poglavar svećeniku naredi da ne pomogne vjerniku koji o njemu ovisi u svojim duhovnim potrebama, taj svećenik treba samo pogledati na primjer sv. Damiena da bi ga vodio što treba činiti. To je nakon svega cijela svrha proglašenja svetaca: Crkva ih uzdiže da bi nam bili uzori vrijedni nasljedovanja.

Don Sarto kao dušobrižnik u vremenu kolere

Kao što preusko korito ne može zadržati nadiranje velebne bujice, tako ni ljubav prema bližnjemu don Giuseppea Sarta nije poznavala granice. On je žrtvovao ne samo svoj imetak, nego i cijelu svoju osobu – sve je dao za dobro svojih župljana.

Svetac je u svome karitativnome djelovanju išao do onoga junaštva, koje je božanski Učitelj označio riječima: „Od ove ljubavi nitko veće nema, da tko život svoj položi za prijatelje svoje" (Iv 15, 13).

Stariji ljudi iz Venecije još se sjećaju kolere koja je ondje harala 1873. godine. Zaraza je bjesnila i u mirnome Salzanu te je odnijela mnoge živote. Za don Sarta je to bilo vrijeme najteže žrtve i nečuvenih napora.

Dan i noć bio je u pokretu da bi ispovijedao bolesnike jer u brizi punoj ljubavi nije htio da se njegovi mladi kapelani izlože opasnosti zaraze. Kada je trebalo pokopati mrtvoga, sam je preuzeo brigu da još jednom blagoslovi mrtvački pokrov svoga župljanina. Ako je kojoj usamljenoj kućici nedostajalo ono najnužnije, on se za sve pobrinuo, pomažući i tješeći. Ako u kojoj siromašnoj obitelji nije bilo nikoga tko je znao skrbiti za zaražene, objasnio bi što treba činiti, davao savjete, ohrabrivao i nije se ustručavao da preuzme čak ulogu liječnika i njegovatelja. Ako nije bilo dovoljno muškaraca da otprate mrtvaca do groblja, sam bi pomagao kod toga djela milosrđa.

Jedne noći došao je u jednu udaljenu kuću da isprati mrtvoga. Bila su tu samo trojica muškaraca, četvrti je nedostajao. Dan Sarto vidio je to i šutio. Poškropio je odar blagoslovljenom vodom, intonirao „De profundis“ i uputio se u roketi i štoli da pomogne nositi mrtvoga.

Kada je zaraza prošla, junački župnik zapjevao je himan hvale.

Kratka promišljanja o prilikama epidemije

p. Jean-Michel Gleize

Zbog mjera koje su uvedene diljem Europe i svijeta Svećeničko bratstvo sv. Pija X. bilo je primorano ukinuti javna bogoslužja. Je li takav postupak bio pokoravanje pravednoj odredbi države za opće dobro? Ili pak država zlorabi svoju vremenitu vlast, što Crkva zbog razboritoga realizma treba tolerirati?

„Nitko ne smije zanemariti svoje dužnosti prema Bogu te je glavna dužnost svih ljudi srcem i načinom života prionuti uz religiju – i to ne uz onu koju im se svidi, nego uz onu koju je Bog odredio i koju po sigurnim i nedvojbenim znakovima možemo prepoznati kao jedinu pravu religiju. Stoga je također zločin ako se države ponašaju kao da Bog uopće ne postoji, kao da je pitanje religije nevažno i beskorisno ili kao

da mogu prionuti uz bilo koju religiju."[1]

1. Ove snažne riječi pape Lava XIII. nisu izraz nekog zaostalog gledišta. U njima Kristov namjesnik izražava sâmo načelo kršćanskoga društvenoga poretka, poretka koji je nužan jer je odraz božanske mudrosti. Kardinal Billot daje im teološko utemeljenje u drugome dijelu svojega *Traktata o Crkvi*[2].

2. Taj poredak nalazi svoj duboki korijen u samoj čovjekovoj naravi i u njezinom milosnom uzdignuću u nadnaravni red. Čovjekova izvanjska dobra (bogatstvo) usmjerena su na njegovo tjelesno dobro, a čovjekovo tjelesno dobro usmjereno je na njegovo naravno duhovno dobro, tj. na naravno dobro njegove duše i to naravno dobro duše je na neki način usmjereno prema konačnome nadnaravnome cilju – nadnaravnome jedinstvu čovjeka s Bogom, za koji je odgovorna Crkva. U istoj mjeri je naravno dobro duše nužan, ali ne dostatan uvjet nadnaravnoga dobra, budući da milost pretpostavlja narav. Ta hijerarhija dobara vodi prema hijerarhiji vlasti koje su odgovorne za postizanje tih dobara[3].

3. Cilj je državne vlasti (među ostalim) da u svom vlastitom poretku čuva javno zdravlje (koje je tjelesno dobro) i da neutralizira štetne učinke zarazne bolesti. Cilj je crkvene vlasti da u svom vlastitom poretku osigura praksu bogoslužja i da putem zapovijedi utvrdi konkretne uvjete za svetkovanje nedjelje. Da bi svaka u svom poretku bile različite, državna i crkvena vlast ne moraju biti odvojene[4] jer dobro koje se tiče države zapravo nije konačni cilj, nego je ono samo usmjereno prema cilju nadnaravnoga poretka. Sv. Toma razlaže to vrlo jasno u djelu *De regimine* (1, 15): „Papa se brine za posljednji cilj i zato mu moraju biti podložni oni koji se brinu oko posrednih ciljeva te se voditi njegovim odredbama". Papa stoga izvršava „arhitektonsku" vlast prema državnim poglavarima, a to znači da je papa odgovoran za

konačni cilj prema kojemu su državni poglavari dužni organizirati cijelu vlast nad društvom.

4. Zdravlje koje je jedan od glavnih vidika tjelesnih dobara nema nikakve veze sa svetošću, jer je ono na neki način usmjereno prema činu bogoslužja i svetkovanju nedjelje. Doista, iako nije dovoljno da netko bude dobroga zdravlja da bi bio svet i iako netko može biti svet, a nemati dobro zdravlje, da bi se moglo ići nedjeljom na Misu, preduvjet je da budemo dobroga zdravlja. Stoga je uloga države da osigura javno zdravlje (i neutralizira epidemiju) da bi se stoga ostvario najbolji uvjet za bogoštovlje za koje je odgovorna Crkva i da se omogući redovno postizanje svetosti. Papa Lav XIII. doista govori da se „u ljudskome društvu istinska sloboda sastoji u tome... da po građanskim zakonima možemo lakše živjeti prema odredbama vječnoga zakona”[5].

Stoga je država tu, kao i drugdje, ovisna o Crkvi te joj podložna u istoj mjeri u kojoj je njezina uloga staviti vremenito dobro za koje je odgovorna u službu vječnoga dobra, za koje je odgovorna Crkva. „Vremenito”, govori Billot, „mora osigurati da ništa ne sprečava ostvarenje duhovnoga i uspostaviti pogodne uvjete u kojima se ono može steći u potpunoj slobodi”[6]. Začuđujuće riječi u očima priprostoga razuma, ali istinite riječi u očima razuma prosvjetljenoga vjerom. Jer „bolje ti je s jednim okom ući u život, negoli s dva oka da budeš bačen u oganj pakleni”[7].

5. Iz toga proizlazi da bi sa strane državne vlasti zabrana ili ograničenje bogoslužja bila ne samo nezakonita (zbog zloporabe njezine vremenite moći koja se kao takva ne može odnositi na čine bogoslužja), nego čak apsurdna, budući da neutralizacija epidemije mora u konačnici imati svrhu pomaganja praksi bogoslužja. Sve to osim ako bismo radikalno izokrenuli ciljeve i red zamijenili

neredom: umjesto da zdravlje (s neutralizacijom epidemije) bude usmjereno bogoštovlju, postane praksa bogoslužja (s njezinim restrikcijama i zabranama) usmjerena javnome zdravlju. A upravo to nažalost vidimo u trenutnim okolnostima, što opravdava nedavna opažanja mons. Schneidera: „Crkveni ljudi pridaju veću važnost smrtnim tijelima negoli besmrtnim ljudskim dušama"[8]. To objašnjava radikalno izokretanje koje je uveo Drugi vatikanski sabor: nije više država podložna i u službi Crkvi, nego je Crkva postala ovisna o državama.

6. Može se dogoditi da zbog promjenjivih uvjeta u konkretnim prilikama nije moguće osigurati dostatno javno zdravlje i neutralizirati zaraznost bolesti tako da se omogući redovno izvršavanje bogoslužja. Tada je na crkvenim vlastima – i samo na njima – da utvrde posebni oblik izvršavanja bogoslužja koji iziskuju okolnosti i da se to omogući uz pomoć svjetovne ruke. Država bi primjerice mogla Crkvi učiniti dostupnim dovoljno velike prostore gdje bi vjernici pohađali Misu, a da ostanu smješteni u svojim vozilima. Crkva bi u najgorem slučaju mogla vjernicima dati oprost od pohađanja Misa te se opet osloniti na tehnička i financijska sredstva kojima bi država omogućila raširenije televizijske prijenose misnoga bogoslužja. Prilike i rješenja mogu biti vrlo različita. U svakom slučaju, Crkva ima potrebnu vlast da bi utvrdila uvjete pod kojima će se uspostaviti cjelovitost poretka po kome je bogoštovlje više dobro prema kome mora biti usmjereno javno zdravlje. Nije na državi da zabranjuje ili ograničava bogoštovlje u ime zdravlja. Na Crkvi je da odredi uvjete za izvršavanje bogoslužja u svjetlu okolnosti, na temelju svoje obveze i moći, kao i pomoći vremenite vlasti.

7. Ta nužna i normalna hijerarhija vlasti još je imala svoje učinke koji su bili vidljivi u katoličkim kantonima u Švicarskoj početkom 20. stoljeća. Čak i u vremenima uoči

prevrata koji su potkopali kršćanski poredak diljem Europe političke vlasti imale su, primjerice u Valaisu, samo ograničenu vlast u crkvama te su mogle intervenirati samo diplomatski da preporuče crkvenim vlastima oblike potrebnih sanitarnih mjera tijekom epidemije španjolske gripe.

„Stoga nije iznenađujuće da u odredbi Državnoga vijeća od 25. listopada 1918. možemo pročitati: "Crkvene vlasti će propisati potrebne higijenske mjere u pogledu crkava i bogoslužja". Čineći to, kler može odabrati mjere koje žele primijeniti bez ikakvoga pitanja financijskih ili zakonskih pritisaka. Kao posljedica toga, različita pisma upućena župama imaju više oblik preporuka kojima se traži zaštititi osjetljive, negoli čvrstih političkih odluka. Drugo okružno pismo koje se odnosi posebno na sprovode govori da lijes treba donijeti izravno na groblje za pokop i da bi Misu zadušnicu trebalo služiti nakon pokopa, samo u prisustvu bliže obitelji. Pismo opet završava diplomatskim riječima: "Nadamo se da ćete razumjeti potrebu tih mjera koje su namijenjene tome da, koliko je više moguće, uklone opasnost zaraze i da ćete se pridržavati mojih uputa", što je posve različito od pisama upućenih različitim obrtima koja naprotiv završavaju s napomenom o mogućim sankcijama ako se ne budu poštivale mjere. Zanimljivo je primijetiti da je isto okružno pismo, naslovljeno na 20. srpnja 1918., pronađeno u biskupijskom arhivu u Sionu, no dodana je mala rukopisna bilješka: "Željeli bismo dobiti upute od preč. Generalnog vikara". Politički autoritet nije svugdje autentičan..."[9].

Kada sto godina kasnije otpadničke države 21. stoljeća jednoglasno odlučuju zabranjivati ili ograničavati bogoslužne čine u ime zdravlja, katolički vjernici će naravno reagirati pod vodstvom svojih pastira ne kao fanatični reakcionari, nego kao oprezni i realistični ljudi te tolerirati[10] ili strpljivo podnositi nepravedne odluke koje su protivne nad-

naravnoj mudrosti. Ali ne mogu ni na koji način biti obvezni na pravi čin kreposti poslušnosti prema onome što u stvarnosti ostaje zloporaba vlasti.

8. Sve to možemo objasniti konačnim uzrokom. Iz te točke gledišta crkvena vlast je prema državnim poglavarstvima kao vlast njegovatelja u odnosu prema pomoćniku za njegu. Pomoćnik za njegu daje dozu lijekova koja je potrebna za zdravlje tijela, za koje je odgovoran njegovatelj. Slično tome, državni poglavar mora se brinuti za dobro društvenoga poretka koliko je to potrebno za spasenje duša, za koje je odgovorna Crkva. Jer čovjek treba težiti zdravlju ili bogatstvu, kao što kaže sv. Ignacije, samo onoliko koliko mu je potrebno da bi spasio svoju dušu: „Jer što koristi čovjeku, ako dobije sav svijet, a pritom izgubi dušu svoju?” (Mt 16,26). Što čovjeku koristi da pobijedi epidemiju a zapostavi posvećenje svoje duše, izgubivši naviku pohađanja nedjeljne Mise? Stara liturgija Crkve provida Misu za vrijeme epidemije, a rubrike govore da bi se takve Mise trebale služiti „s brojnim prisustvom naroda”...

(1) Lav XIII., enciklika Immortale Dei, 1. studenoga 1885., ASS, sv. XVIII (1885.), str. 163-164.
(2) Louis Billot, L'Eglise. III – L'Eglise et l'Etat, Courrier de Rome, 2011.
(3) Louis Billot, nav. dj., br. 1183.
(4) Odvajanje Crkve i države osudio je papa sv. Pio X. u enciklici Vehementer nos od 11. veljače 1906.
(5) Léon XIII, enciklika Libertas, 20. lipnja 1888., ASS, sv. XX (1887.), str. 598.
(6) Louis Billot, nav. dj., br. 1182.
(7) Mt 18, 9.
(8) mons. Athanasius Schneider, intervju s Dianom Montagna, The Remnant, 27. ožujka 2020.
(9) Laura Marino, La Grippe espagnole en Valais (1918-1919), teza predstavljena na Biološkom i medicinskom fakultetu Sveučilišta u Lausanni za stjecanje naslova doktora medicine, 2014., str. 182-183. Teza je dostupna na arhivskim stranicama Sveučilišta u Lausanni, http://serval.unil.ch pod referencom BIB_860E861187545.
(10) Na taj način objašnjava se pojava režima konkordata s definicijom određene materije pod nazivom „mješovitih” stvari. Usp. Billot, br. 1247sl.

Pismo prijateljima i dobročiniteljima br. 89

Dragi moji vjernici, prijatelji i dobročinitelji, već duže vrijeme želim vam uputiti ovih nekoliko riječi.

Trenutno se nalazimo između dvije vrlo važne obljetnice: s jedne strane, prije pedeset godina objavljena je nova Misa, a s njom se vjernicima nametnula nova koncepcija kršćanskoga života, prilagođena tzv. modernim izazovima; a s druge strane, ove godine slavimo pedesetu obljetnicu osnutka Svećeničkoga bratstva sv. Pija X. Nepotrebno je napominjati da su ove dvije obljetnice vrlo usko povezane jer je prvi događaj iziskivao potrebni odgovor. Želio bih vam progovoriti o tom pitanju kako bismo izvukli neke vrijedne zaključke za nas danas. No prije svega, htio bih svrnuti pogled još dalje unatrag jer je ovaj sukob koji se očitovao prije pedeset godina zapravo već započeo tijekom javnoga života našega Gospodina Isusa Krista.

Doista, kada je naš blaženi Gospodin prvi puta apostolima i mnoštvu koje ga je slušalo u Kafarnaumu navijestio veliki dar Mise i svete Euharistije, godinu dana prije svoje muke, neki su se

odvojili od Njega, dok su mu drugi na radikalniji način postali privrženi. Svakako paradoksalno, ali upravo je pojam Euharistije izazvao prvi „raskol“ te istodobno potaknuo apostole da konačno prionu uz osobu našega Gospodina Isusa Krista.

Ovako sv. Ivan prenosi riječi našega blaženoga Gospodina i reakciju Njegovih slušatelja: „Tko jede moje tijelo i pije moju krv, ostaje u meni i ja u njemu. Kao što mene posla živi Otac, i ja živim zbog Oca, tako će i onaj, koji jede mene, živjeti zbog mene. Ovo je kruh, koji siđe s neba, ne kao što vaši oci jedoše manu, i pomriješe. Tko jede ovaj kruh, živjet će dovijeka. Tako je on učio u sinagogi u Kafarnaumu. Mnogi od učenika njegovih, koji su to čuli, rekoše: 'Ovo je tvrd govor! Tko ga može slušati?' Otada mnogi od učenika njegovih odstupiše, i nisu više išli s njim.“ (Iv 6, 57-61. 67).

Pokušajmo po redu odgovoriti na tri pitanja koja slijede. Zašto su se Židovi sablaznili i što su oni od tada odbijali? A što pak moderni kršćanin odbija? Što moramo učiniti da i mi ne upadnemo u tu istu dugotrajnu zabludu?

* * *

Evanđelja nam govore da su Židovi bili sablažnjeni jer nisu mogli razumjeti kako bi im naš blaženi Gospodin mogao dati svoje tijelo da jedu. I kada je bio suočen s ovom poteškoćom, umjesto da im pruži racionalno pristupačnija objašnjenja, naš Gospodin je još više ustrajao, potvrđujući nekoliko puta potrebu da jedu njegovo tijelo i piju njegovu krv da bi imali vječni život. Zapravo, ono što je Židovima nedostajalo bila je spremnost i pouzdanje da dopuste da ih vodi naš blaženi Gospodin, usprkos čudu kojemu su upravo bili svjedoci (usp. Iv 6, 5-14). Jednom riječju, nedostajala im je vjera kojom Njegov nebeski Otac uvodi duše u otajstvo spasenja: „Ovo je volja Oca mojega, koji me posla, da svaki koji vidi Sina

i vjeruje u njega ima život vječni i ja ću ga uskrsnuti u posljednji dan“ (Iv 6, 40). Čineći to Židovi su već odbacivali ono što će definitivno odbaciti godinu dana kasnije: odbacili su Žrtvu Križa, čiji je nastavak sveta Misa, a plod sveta Euharistija. Unaprijed su odbacili djelotvornost Križa koja postaje neshvatljiva izvan gledišta vjere. Za njih bi Križ bio sablazan, baš kao što su ih prestrašile i riječi našega blaženoga Gospodina kojima je navijestio svetu Euharistiju. Ovdje imamo dvije pojave iste „sablazni“. Doista, ne može se ljubiti svetu Euharistiju ako se ne ljubi Križ i ne može se ljubiti Križ ako se ne ljubi sveta Euharistija.

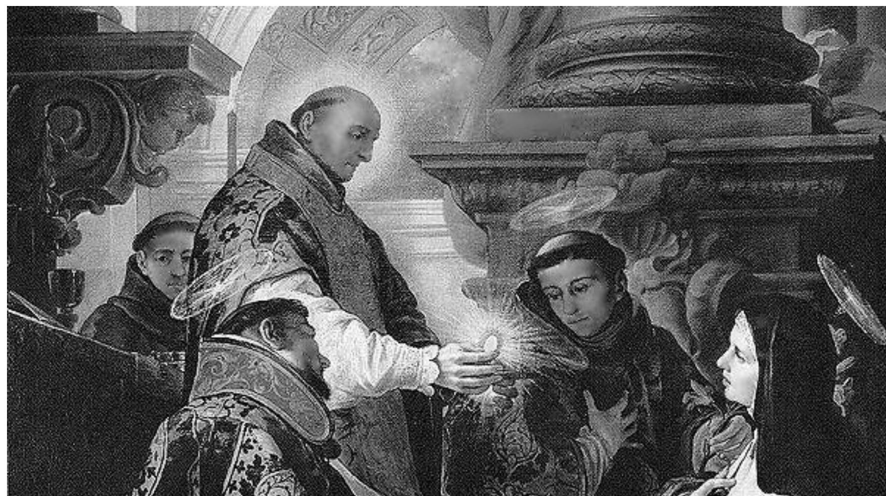
* * *

A što s druge strane odbija moderni kršćanin? On također odbija prihvatiti djelotvornost Križa za samoga sebe. On odbija biti pritjelovljen žrtvi Gospodina Isusa Krista koja se obnavlja na oltaru. Pogled na to sablažnjava ga i danas. Ne razumije kako bi Bog mogao tako nešto tražiti od njega jer više ne razumije kako je Bog Otac mogao tražiti od našega Gospodina da umre na križu. Na taj se način njegova predodžba o kršćanskome životu nepovratno mijenja. On više ne prihvaća pojam da sam nadopunja ono što nedostaje Kristovim patnjama (usp. Kol 1, 24). Tako se postupno duh Križa zamjenjuje duhom svijeta. Duboka želja da se doživi pobjeda Križa ustupa mjesto nejasnoj želji za boljim svijetom, življom zemljom u pogledu ekosustava, za boljim čovječanstvom, ali bez da se zapravo zna u koje svrhe i na koje načine. Stoga prihvaćajući ovu novu perspektivu, karakterističnu za modernoga kršćanina, koja je besmislena i vodi do ravnodušnosti, cijela Crkva s hijerarhijom i vjernicima gubi razlog svoga postojanja, ulazi u duboku krizu i onda očajnički nastoji dati sebi novo poslanje u svijetu jer se odrekla vlastitoga poslanja, a to je da po Križu traži samo pobjedu Križa. Neizbježno je da u ovoj novoj koncepciji kršćanstva

ćanskoga života i Crkve sveta Žrtva svete Mise više nema svoje mjesto, jer sam Križ više nema svoje mjesto. Prema tome, tijelo i krv Isusa Krista koje bi ljudi trebali jesti i piti kako bi imali vječni život poprimit će novi smisao. Nova misa nije samo novi obred Mise nego je i konačni izraz nevjere Križu, kao što je i sam naš blaženi Gospodin propovijedao Židovima i kao što su apostoli propovijedali ranoj Crkvi. Tu je ključ za tumačenje posljednjih pedeset godina povijesti Crkve, a također i ključ za veliku većinu zabluda koje ju ugrožavaju kroz posljednjih dvije tisuće godina.

* * *

Dakle što moramo učiniti 2020. da zadržimo duh Križa i bezuvjetnu ljubav prema svetoj Euharistiji? Jer prije ili kasnije, snaći će nas isto iskušenje koje je Židove udaljilo od našega blaženoga Gospodina, na ovaj ili onaj način, i naš će nam Gospodin postaviti isto pitanje koje je postavio apostolima: „Hoćete li i vi otići?” (Iv 6, 68). Stoga, kako možemo biti spremni odgovoriti sa sv. Petrom: „Gospodine, kojemu ćemo ići? Ti imaš riječi vječnoga života. I mi vjerovasmo i spoznasmo, da si ti Svetac Božji.” (Iv 6, 69-70)?

Odgovor na ovo temeljno pitanje leži u pravom sudjelovanju u svetoj Žrtvi svete Mise i u načinu života usredotočenom na svetu Euharistiju. Sveta Misa donosi novi život našim dušama u mjeri u kojoj ulazimo u otajstvo Križa, čineći ga vlastitim, ne samo pohađanjem obreda koji izražava našu vjeru u Žrtvu, nego i samim ulaskom u tu Žrtvu, na takav način da ona postaje savršeno naša žrtva, a istovremeno ostaje savršeno Žrtva našega blaženoga Gospodina. Da bismo to postigli, da bismo se prikazali zajedno s Gospodinom, prije svega je potrebno iskreno prihvatiti Križ, sa svim njegovim posljedicama. To je pitanje odjeljivanja od svega da bismo se istinski mogli prikazati s našim Gospodinom Isusom Kristom i po njemu: svoj ego, volju, srce, svoje težnje, ambicije, naklonosti... jednom riječju, ono što jesmo i što posjedujemo, pa čak i svoje frustracije.

S tom raspoloživošću, kada se Sin prikazuje Ocu, i mi smo u Sinu jer nas Križ sjedinjuje s Njim i spaja našu volju s Njegovom. Na taj smo način spremni prikazati se s Njime Ocu. Ne možemo se istinski prikazati Ocu ako nismo sjedinjeni kao jedno s našim Gospodinom. Samo po sjedinjenju s božanskom Žrtvom prikazanje samoga sebe dobiva veliku vrijednost. A to se može ostvariti samo tijekom svete Misne Žrtve i po njoj.

I upravo nakon toga potpunoga predanja nas samih koje se obnavlja pri svakoj svetoj Misi možemo zauzvrat primiti ono bitno: svetu Euharistiju, plod svete Žrtve, u kojoj Sin prikazuje samoga sebe i u kojoj se mi prikazujemo s Njime. Sveta Euharistija nas pročišćava, povećava u nama odbojnost prema svijetu i posvećuje nas – pod uvjetom da s naše strane ne postoji otpor radikalnomu samoispražnjenju, što je preduvjet ove preobrazbe. U tome se sastoji sveta Misna Žrtva i upravo zato moramo svakodnevno iznova otkrivati njezinu vrijednost. Nakon pedeset godina moramo sve više

ponovno otkrivati veličinu milosti koju smo primili i nastaviti je primati po Misi svih vremena.

To se može činiti paradoksalno: s jedne strane, sveta Misna Žrtva uvijek ostaje za nas predmet borbe u kojoj ne smijemo ograničavati svoje napore; s druge strane, ona preobražava naše duše i donosi nam neizrecivi mir, čiji tvorac može biti samo naš blaženi Gospodin. Doista, onaj tko prima Gospodina i živi po Njemu, postupno gubi sve ostale želje. On se povrh svega više ne boji gubitka bilo čega, uključujući i vlastiti život. Posljedično, u njegovoj duši ne preostaje ništa što ne odgovara svetoj Božjoj volji. Stoga uobičajena strepnja koja proizlazi iz borbe između „staroga" i „novoga čovjeka" više ne dotiče dušu preobraženu svetom Misom i svetom Euharistijom. Duša živi u miru, umirena svetom Pričesti: „Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam. Ne dajem vam ga, kao što svijet daje" (Iv 14,27).

Sveta Pričest nas također preobražava, a posebno vezom koju uspostavlja s našim Gospodinom: doista, sva se svetost i duhovni život sažima u ovomu prisnomu sjedinjenju s Njime, a sve što god nije usmjereno prema tome sjedinjenju, nije ništa drugo nego isprazna priča. U konačnici, to je jedino što je Njemu važno i to je razlog zašto je utemeljio svoju Crkvu. On očekuje samo jedno: da to jedinstvo bude savršeno i nepropadljivo u vječnosti: „Oče, hoću da oni koje si mi dao budu s mnom gdje sam ja, da vide slavu moju koju si mi dao, jer si me ljubio prije postanka svijeta" (Iv 17,24).

Po svetoj Euharistiji on već započinje tu vezu i priprema nas za vječnost. Sveta Euharistija je zalog vječnoga života i sredstvo kojim on već započinje ovdje na zemlji. Tkogod je prima s potrebnom raspoloživošću svjestan je da je u svetoj Pričesti skriveno sjeme vječnoga života. Upravo sveta Pričest čini da u nama raste krepost

nade. Svaka Pričest u nama povećava želju za vječnim životom i nas svaki puta malo više usidruje na Nebu. Vječnost je zapravo Pričest s našim blaženim Gospodinom koja nikada ne završava jer će On potpuno i savršeno ispuniti našu dušu, biti vječno u svima. Vječnost je dug i beskrajan Uskrs u kojemu će naš Gospodar ponovno očitovati svoju slavu, kao što je to učinio na dan svoga Uskrsnuća i pridružit će nas svojoj radosti i slavi. Ipak, to povezivanje naših duša s njegovom radošću i slavom, iako trenutno skriveno, započinje našim spajanjem s Isusom Kristom skrivenim u svetoj Euharistiji.

Moramo živjeti u skladu sa svim tim stvarima. Moramo biti prožeti tom ljubavlju za svetu Misu i svetu Euharistiju. Moramo to priopćiti drugima, posebno mladima, jer se oni često nađu pred strašnim izborom između našega Gospodina i svijeta. Oni će biti spremni izabrati Gospodina u mjeri u kojoj u starijima mogu otkriti bezuvjetnu ljubav prema svetoj Euharistiji, koja se ne može prenijeti teoretskom poukom o nauku, već istinskim kršćanskim životom, potpuno obuzetim tim idealom. Sveta Misna Žrtva mnogo je više od jednostavnoga obreda na koji smo vezani, kao što nam to prigovaraju mnogi nevjernici. Sveta Misa je naš život jer je Isus Krist naš život! Njega promatramo kao naše sve i ništa izvan Njega. A sve što očekujemo od Njega moći ćemo sa sigurnošću pronaći u svetoj Euharistiji: „Ja sam kruh života. Tko dolazi k meni, neće ogladnjeti; i tko vjeruje u mene, neće nikad ožednjeti” (Iv 6,35).

Tako moramo neprestano obnavljati svoje duše da bismo zadržali duh Križa, koji je ujedno duh pokore i radosti, mrtvljenja i života, prezira prema svijetu i ljubavi prema svetoj Euharistiji. Tako se moramo pripremiti za svoj Uskrs: onaj koji ćemo slaviti za nekoliko tjedana, ali nadasve onaj koji ćemo slaviti u vječnosti.

Duhovna obnova (Jaidhof, 6.-8. 3. 2020.)

I ove godina održana je duhovna obnova na hrvatskomu jeziku u dvorcu Jaidhof, sjedištu Austrijskoga distrikta FSSPX-a. Ovo je treća godina za redom da se održava duhovna obnova, koja je i ovaj puta bila veoma dobro posjećena. Interes je ove godine čak premašio predviđene kapacitete od 30-ak sudionika, koji su pristigli iz svih četiriju centara u kojima Svećeničko bratstvo služi sv. Mise u Hrvatskoj, te iz iseljeništva.

U skladu s ustaljenim pravilom, duhovna obnova održavala se u šutnji, a tema je prema najavi bila četiri posljednje stvari (smrt, sud, pakao, raj). Održana su četiri nagovora popraćena razmatranjima, jedno poučno izlaganje i završno predavanje, uz svakodnevnu sv. Misu, pobožnost Krunice uz klanjanje pred Presvetim, Križni put, slušanje duhovnoga štiva uz obroke, te mogućnost za duhovni razgovor i pristupanje sakramentu sv. Ispovijedi.

Molimo da ova duhovna obnova donese što veće plodove svim sudionicima te se nadamo da će se u budućnosti moći održati u češćim terminima.

Sadržaj:

Predgovor: Pandemija korona virusa – bič Božji? 1
Apostolat FSSPX-a u Hrvatskoj za vrijeme epidemije korona virusa.....5
Pismo Generalnoga poglavara vjernicima za vrijeme epidemije 7
Predodžba kulminacije posljednjih vremena? 11
Primjeri odvažnih pastira u vremenima epidemije. 18
Don Sarto kao dušobrižnik u vremenu kolere 24
Kratka promišljanja o prilikama epidemije 26
Pismo prijateljima i dobročiniteljima br. 89.. 32
Duhovna obnova... 39

Naslovi koje možete naručiti u Hrvatskome tajništvu FSSPX-a:

Nadbiskup Lefebvre: Izjave i propovijedi	15 kn
Kratak kritički pregled Novog reda Mise	15 kn
Latinsko-hrvatski mali misal	15 kn
Moj prvi misal	49 kn
Na braniku – apologetski priručnik	60 kn
Istina – uvod u apologetiku	50 kn
Knjižice i letci: ´Je li Isus Krist Sin Božji´, '62 razloga za tradicionalnu Misnu Žrtvu', 'Što sam vidio?' (ukazanja Gospe Fatimske), 'Tko su lefebvreovci?', 'Čudotvorna medaljica'	
Rimski misal za puk (hrv. prijevod)	dobrovoljni prilog

Napomena: U cijene nije uključena poštarina

Časopis nema prodajnu cijenu, no bit ćemo zahvalni za svaki prilog da bi se pokrili troškovi tiska i poštarine te omogućili daljnji projekti tiskanih izdanja!

ZAGREB, Korizma AD2020.

Izdavač: Hrvatsko tajništvo FSSPX-a / Udruga sv. Josipa;

Vatroslava Lisinskog 1, 10370 Dugo Selo

E-mail: fsspxhr@gmail.com

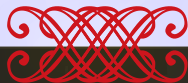
Uredništvo: p. Stefan Frey, p. Marko Tilošanec

IBAN: HR 4123 4000 9321 3886 523 (kunski račun)

HR 2323 4000 9321 6008 819 (devizni račun)

SWIFT (BIC): PBZG HR2X

ISSN: 1849-6695

INSTAURARE

OMNIA IN CHRISTO

